

La columna catalana creua la frontera

Un relat de: [quin valiente](#)

I quan el somni que ens manté units com a poble s'esvaeixi, el nostre nom tan sols pertanyi a una cançó infantil que es canta saltant a corda, les nostres barres centrals desapareguin i donin pas a un groc més extens que el que enlaira els nostres colonitzadors i es tradueixin a llengua conquerida els termes que van néixer als nostres orígens com ara Vich, amb ce i hac... ens adonarem que som solidaris ajudant a aixecar-se a un vellet caigut a la neu darrere nostre pel pes dels seus llibres i edat, i tirarem de vergonya i rauxa, i censurarem capgirar la vista cap una llar que ja no ens pertanye, fins no assolir la frontera germana com a columna d'humiliats. Ningú no ens estarà esperant a Portbou; tan sols el gitano, a qui tant hem repudiat, aquell que ja no transhuma, el mateix que ha sabut custodiar part dels nostres valors, i compartirem el seu brou abrasiu, peix i guitarra amb la mateixa llengua d'Oc comuna... I així vegetarem pels segles condemnats a protagonitzar el més trist dels onze de setembre però a mitjans de nadal, castigats a transmetre-ho als nostres néts sense capacitat per a respondre... per què vàrem permetre que ens fessin fora de casa nostra.